

Στους πνευματικούς μας ανθρώπους και ειδικότερα στους ακαδημαϊκούς οφείλουμε σεβασμό για τις γνώσεις τους που μεταλαμπαδεύουν στα παιδιά μας, τους επιστήμονες του αύριο που με τη σειρά τους θα συνεχίσουν τον δρόμο της προόδου που έχει χαράξει ο άνθρωπος από τότε που άρχισε να περπατά όρθιος. Είναι αστείο και να σκεφτούμε ακόμη εμείς οι μετριότατοι να αμφισβητήσουμε τα επιστημονικά κείμενα ακαδημαϊκών, βασισμένα σε αδιάσειστα στοιχεία.

Οι ακαδημαϊκοί έχουν το δικαίωμα για να μην πω καθήκον να εκφράζουν τις απόψεις τους ελεύθερα, όσο αμφιλεγόμενες και αν είναι, εφόσον μπορούν να τις στηρίξουν με πειράματα στο εργαστήριο και εξακριβωμένα ιστορικά δεδομένα.

Όταν, όμως, άνθρωποι του πνεύματος και ειδικότερα ακαδημαϊκοί εκφράζουν αμφιλεγόμενες προσωπικές απόψεις ή συμπεράσματα χωρίς επιστημονική ή ιστορική υπόσταση θα πρέπει να είναι έτοιμοι να τις υπερασπιστούν με αδιάσειστα επιχειρήματα, όταν αναμφισβήτητα θα εμφανιστούν αντιρρήσεις.

Πρόσφατα γίναμε μάρτυρες απόπειρας από μέλη της ακαδημαϊκής αδελφότητας και ανθρώπους του πνεύματος να ξαναγράψουν την ελληνική ιστορία σύμφωνα με τις δικές τους προδιαγραφές, ισοπεδώνοντας την ελληνικότητά μας με την υιοθέτηση ρατσιστικών κριτηρίων για το αν είμαστε “εξ αίματος” απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων, αλλά και με μια πολύ ύποπτη φιλοτουρκική επιχειρηματολογία για τα όσα υπέφερε ο ελληνικός λαός από τους γείτονες από την κατάληψη της Κωνσταντινούπολης μέχρι τις ημέρες μας με την εισβολή τους στην Κύπρο μας, τα επεισόδια στο Αιγαίο κλπ.

Οι Τούρκοι δεν χρειάζονται έλληνες δικηγόρους υπεράσπισης για

Κόσμος και...

μη

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

τα εγκλήματα τους εναντίον των Ελλήνων, των αδελφών μας Ποντίων και Κυπρίων, αλλά και των Αρμενίων. Οι θηριωδίες τους το 1955 εναντίον των άμοιρων απροστάτευτων ομογενών δεν ανήκουν στην αρχαία ιστορία, ούτε καν στον μεσαίωνα, αλλά υπάρχουν ακαδημαϊκοί μας που προσπαθούν

μπαρίας του πνεύματος μπροστά στις αντιδράσεις, όχι τού λαουτζίκου, αλλά καταξιωμένων ανθρώπων του πνεύματος. Αντί να απαντήσουν οι ίδιοι στις συγκεκριμένες καταγγελίες, αναλαμβάνουν κάποιοι άλλοι την υποστήριξή τους με επιχειρήματα την ελευθερία της γνώμης που δεν έχει τίποτε να

Η οργή του Μίκη

να δικαιολογήσουν όλα αυτά, αν όχι και να τα διαψεύσουν με... στριμώγματα στο λιμάνι της Σμύρνης κατά την Μικρασιατική Καταστροφή.

Το ότι οι Έλληνες πολιτικοί έκαναν φρικιαστικά λάθη που πλήρωσε με αίμα ο λαός μας κανείς δεν το αμφισβητεί, έχουν καταγραφεί στην ιστορία μας και μέχρι σήμερα τα συζητούμε. Το ότι τα βιβλία ιστορίας μας είναι μεροληπτικά και ίσως να μην λένε όλη την αλήθεια το γνωρίζουμε και το πιστεύουμε, αλλά αυτό συμβαίνει σε όλες τις χώρες τού κόσμου. Όμως, όλα είναι σχετικά και οι παραλήψεις στην ιστορία μας δεν είναι δικαιολογία για να αθώωσουμε κιόλας τον προαιώνιο εχθρό της πατρίδας μας για τις εξακριβωμένες και από ξένους ιστορικούς σφαγές, λεηλασίες και εξανδραποδισμό τού ελληνικού έθνους.

Εκείνο, όμως, που βρίσκω εξαιρετικά εξοργιστικό είναι η περιφρονητική σιωπή αυτής της σνο-

κάνει με τιμή των ιχθύων. Κανείς δεν απαγόρευσε στους/στις Ρεπούση-Λιάκου-Κουλούρη-Άννα Φραγκουδάκη και πρόσφατα της κας Θάλειας Δραγώνα να εκφράσουν τις απόψεις τους, ούτε θα πάνε στη φυλακή επειδή τόλμησαν, αλλά ελευθερία της γνώμης έχουν και αυτοί που διαφωνούν με την άποψή τους.

Γιατί δεν απαντούν οι Ρεπούση-Λιάκου-Κουλούρη-Άννα Φραγκουδάκη και Δραγώνα υπάρχουν δύο λόγοι: στερούνται επιχειρήματα, ή με ελιτίστικη νοοτροπία βλέπουν απ' υψηλού σαν την θάνατη μαντάμ Σουσου τους φτωχούς τω πνεύματι που τολμούν να τους αμφισβητήσουν.

Φαντάζεται κάποιος τί θα συνέβαινε στην Αμερική, αν ένας ακαδημαϊκός προσπαθούσε να δικαιολογήσει τα εγκλήματα της αλ Κάιντα, ή στο Ισραήλ αν ακαδημαϊκός δικαιολογούσε τα εγκλήματα τού Χίτλερ; Η μήπως θα μπορούσε Τούρκος ακαδημαϊκός να υποστη-

ρίξει την Επανάσταση τού '21 ή τον απελευθερωτικό αγώνα των Κούρδων χωρίς να υποστεί τις σκληρές συνέπειες;

Δικαιολογημένη, λοιπόν, η οργή τού μεγάλου Μίκη Θεοδωράκη όταν διάβασε τον ισχυρισμό της κας Δραγώνα ότι «Η ελληνική ταυτότητα δεν υπήρχε πριν από τον 19ο αιώνα. Δημιουργήθηκε έξωθεν σε μια εποχή εθνικισμού, αποικιοκρατίας και επεκτατικού ιμπεριαλισμού. Κοντολογίς κάποιοι από το εξωτερικό μας είπαν τον 19ο αιώνα ότι είμαστε Έλληνες κι εμείς το δεχθήκαμε για να κοινομήσουμε (!!!) πουλώντας το παραμύθι ότι είμαστε απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων».

Οι υπόδουλοι Έλληνες μιλούσαν τη γλώσσα των αρχαίων και συντηρούσαν ακόμη πολλές αρχαίες παραδόσεις, γνώριζαν την ιστορία τους και με υπερηφάνεια μιλούσαν για τους αρχαίους ήρωες, είχαν ασπαστεί τον Χριστιανισμό που κι αυτός ενσωματώθηκε στην ελληνική παράδοση, αλλά η κα Δραγώνα λέει ότι όλα αυτά είναι παραμύθια και πως στο Σούλι, στο Αρκάδι, στα Ψαρά κλπ. οι επαναστατημένοι δούλοι θυσιάστηκαν “για να κοινομήσουν”!

Το πρόβλημα με την κα Δραγώνα δεν είναι ότι έγραψε αυτές τις αστήριχτες ανοησίες, γιατί αν είχε επιχειρήματα θα κατακεραύωνε τον Μίκη και τους άλλους πνευματικούς ανθρώπους που την αμφισβήτησαν, γι' αυτό η σιωπή της είναι ένοχη. Το πρόβλημα είναι ότι διορίστηκε στο υπουργείο Παιδείας, από όπου θα μπορεί να μολύνει την ιστορία τού ελληνικού έθνους με πεμπτοφλαγγίτικες δοξασίες και έχει απόλυτο δίκιο ο Μίκης Θεοδωράκης όταν γράφει ότι “η πατρίδα μας αντιμετωπίζει τον μεγαλύτερο ίσως κίνδυνο στην ιστορία της, γιατί αυτή τη φορά προέρχεται από τα μέσα και όχι από έξω, όπως και τώρα”.

* Ο “ανθρωπισμός” τού Κέβιν Ραντ

Ο αγρότης Πίτερ Σπένσερ κάνει απεργία πείνης περισσότερες από έξι εβδομάδες διαμαρτυρόμενος επειδή σύμφωνα με έναν νόμο της κυβέρνησης Χάουαρντ δεν μπορεί να ξερριζώσει δέντρα από τα χωράφια του και κινδυνεύει να χρεοκοπήσει. Στην ίδια μοίρα, κατά τον κ. Σπένσερ, βρίσκονται εκατοντάδες άλλοι αγρότες που απειλούνται με οικονομική καταστροφή.

Τα δέντρα είναι ιερό δώρο, απαραίτητο για τη επιβίωση τού Ανθρώπου στον πλανήτη μας και συμφωνώ με το νομοσχέδιο τού Χάουαρντ που απαγορεύει το ξερριζωμά τους, όμως είναι αδιανόητο να ζητούμε από τους αγρότες να υποστούν το κόστος για τη σωτηρία μας. Αντί να τους καταστρέφουμε οικονομικά, θα πρέπει να τους χρηματοδοτούμε για να φυτεύουν περισσότερα δέντρα, γιατί το δέντρο είναι ζωή.

Πολλοί, όμως, όπως ο Λίμπεραλ γερουσιαστής Μπιλ Χέφερναν, λένε ότι είναι ανοησία η απεργία τού κ. Σπένσερ επειδή δεν θα λύσει κανένα πρόβλημα και ίσως να έχουν δίκιο.

Αλλά αν ο κ. Σπένσερ πεθάνει από αστία θα υπάρξουν πολιτικές επιπτώσεις, ιδίως για τον πρωθυπουργό Κέβιν Ραντ, ο οποίος αρνείται να συναντήσει τον κ. Σπένσερ για να τον πείσει να σταματήσει την απεργία του. Η συμπεριφορά τού κ. Ραντ στο θέμα αυτό, επιβεβαιώνει την άποψή μας ότι είναι εκσυγχρονισμένο αντίγραφο τού Τζον Χάουαρντ, που κι αυτός θα έκανε το ίδιο.

Όμως λίγη ανθρωπιά δεν βλέπτε και ο κ. Ραντ, που έγραψε παιδικό βιβλίο για γάτες και σκύλους, θα έπρεπε να δείξει το ίδιο ενδιαφέρον για έναν άνθρωπο που θέτει σε κίνδυνο τη ζωή του

γι' αυτά που πιστεύει. Αν μη τί άλλο, θ' ανέβαζε ακόμη δύο πόντους τη δημοτικότητά του...

* Καλό!

Πώς απαντούν οι επαγγελματίες, σε περίοδο αναδουλειάς, στην ερώτηση “πώς πάει η δουλειά;”:

Φούρναρης: ψίχουλα, Μανάβης: κολοκύθια, Αγρότης: ζήσε Μάη μου να φας τριφύλλι, Ανθωπώλης: μαρasmus, Υφασματέμπορος: πανί με πανί, Ψαράς: ούτε λέπι, Φαρμακοποιός: με το

σταγονόμετρο, Ηλεκτρολόγος: δεν βλέπω φως, Υδραυλικός: μούφα η δουλειά, Έμπορος χαλιών: Χάλια, Κομμωτής: τρίχες, Ψηλικοκατζίης: ψιλοπράγματα, Νεκροθάφτης: ψόφια πράγματα, Ο απέναντι νεκροθάφτης: μεγάλη νέκρα, Βοθρατζής: σκατά, Τσατσά: π**τσες, Πόρνη: αραχνιάσαμε, Πρωθυπουργός: Παραλάβαμε χάος.

* Μια λέξη κάθε ημέρα

Δικομματισμός: Ο δικομματισμός στην Ελλάδα εμφανίστηκε κατ' ουσίαν το 19ο αιώνα, με την αντιπαράθεση Νεοτερικού κόμματος (Τρικούπης) και Εθνικού (Δεληγιάννης). Το πρώτο «συνταγματικό» κόμμα που ιδρύθηκε ήταν το «Νεοτερικό» του Τρικούπη. Οι αντίπαλοι συσπειρώθηκαν γύρω από το κόμμα του Αλέξανδρου Κουμουνδούρου, μετά το θάνατο του οποίου (1883) ο Θεόδωρος Δεληγιάννης το μετονόμασε σε «Εθνικό Κόμμα» (1885). Ο «αντι-τρικουπισμός» έκανε την πρώτη σημαντική εμφάνιση στο δημόσιο βίο της χώρας στις 6 Φεβρουαρίου του 1885 υπό την ηγεσία του Θ. Δεληγιάννη, όταν η κυβέρνηση Τρικούπη ανατράπηκε στη βουλή με ψήφους 108 έναντι 104. Τότε η Αθήνα μετατράπηκε σε «Μενίδι πανηγυρίζον και μεθύσκον». Τα δύο αυτά κόμματα, το «Νεοτερικό» (Τρικούπης) και το «Εθνικό» (Δεληγιάννης), ηγεμόνευαν και εναλλάσσονταν στην εξουσία επί 15 χρόνια. Την περίοδο της Μεταπολίτευσης το δικομματικό σύστημα λειτουργούσε με μεγάλη αποτελεσματικότητα. Τα δύο κόμματα που ιδρύθηκαν το 1974 και κυριαρχούν έκτοτε στην πολιτική σκηνή, η Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ, εναλλάσσονται στην εξουσία όλη αυτή την περίοδο, με εξαίρεση την Οικουμενική Κυβέρνηση το 1989.

